

БАЛКАНСКАТА КАРМЕН

Колкото и невероятно да звучи, всичко това се случи в наши дни, в края на двадесетия век – света на Горби и Мадона. Свидетели на щастливата и кървава драма са жителите на малкия балкански градец и околните села, а паметник

на жертвената любов е двоен гроб с общ мраморен кръст, от който ни гледат като живи русоляво момче с кротък ангелски поглед и смугла красавица с идеално прави черти на лицето, гъста, къдрава, сплътена коса и черни като две черни нощи очи.

1.

– Циганин, та па циганин – барманът щедро се разсмя и Филигринов побърза също да излезе на терасата с надежда най-сетне да се случи нещо.

В тези малки градчета неделята е жива скука. Учреждението и магазините са затворени, къщи и улици опустяват, замира всякакъв живот, при което случайно озовалият се чужденец, ако не почива в хотела, се чуди къде да отиде и какво да направи. Филигринов имаше възможност да се разходи до близките поля и гори – на градеца най-хубавото му беше крайградската околност, но през последните дни той тъкмо това и беше правил, имаше желание, преди да продължи през идващата седмица, да си почине от природа и природни красоти. Писъкът на кларинет и бумкането на барабани, при които барманът скочи чевръсто и го осведоми, че има циганска сватба, беше може би някакъв изход от сивотата на деня.

– Джа, манго! – весело се провикваше барманът.

И имаше защо. Под акомпанимента на музиката на площада пред хотела най-напред се изтърсиха няколко кучета, гонени от двойно повече мусурливи циганчета. Като скимтяха и сумтяха, верните приятели на човека само временно изчезваха и отново се връщаха, мушкаха се между краката на хората – в никакъв случай не искаха да напуснат шумната навалица в предвкушване на богата гощавка.

Истинското шествие се водеше от едър наперен ром с цвете на ревера и керамично оканиче в ръка, окичено с чемширено венче. Следваше кабриолетът с младоженците, впрегнат в бял дресиран кон, целият покрит с ленти и дрънкулки, който така виреше глава и стъпваше в крак с музиката, та привличаше повече внимание от невястата. Може би затова черната като негърка красавица не седеше чинно и тържествено, както се полага на младоженка, ами непрекъснато слизаше и се качваше. Сърцето ѝ не траеше, искаше да бъде при дружките си, които играеха от двете страни на файтона, въртяха се грациозно, пляскаха с ръце, като не преставаха да издават пронизителни подвиквания. В сватбената процесия отначало, види се, е имало някакъв ред, който твърде скоро се е разбъркал, измешали се млади и стари, близки и далечни, само музикантите бяха запазили своя параметър. От първите звуци личеше, че са много добри, особено кларнетистът. Като се изсипаха на площада, те за-

Илия Николчин

Любовен роман

София, 1995 г.

Илия Николчин е автор на редица белетристични книги, между които романът „Девет месеца и една нощ“, повестите „Пътешествие с Ива“ и „Братя Саздови“, сборници с разкази и др. След дълга пауза, през която той сътрудничи само на периодичния печат, романът „Балканската Кармен“ слага началото на нов период в творчеството му.

Върху малка сервитьорска бележка от сряда, 21 април 1995, авторът пише: „Обстановката също вдъхновява. За втори или трети път в кафе-аператива на Балкантурист в Белоградчик ме присъбвяват ръцете. От чудесния изглед, от музиката и... хубавите сервитьорки. Така се раждат стихове, но аз в моята тежка проза... Остава настроението – на безгрижие, отпуснатост и неясно очакване.“

В същото кафене Илия Николчин реши да напише настоящия роман.

ПОРАДИ широката им популярност, авторът не намира за нужно да превежда изразите на ромски език.

еха стъпалата на кметството и подеха ново хоро, а невястата Сашка съвсем пощръкля. Бялата сватбена рокля метеше плочите, тя я повдигаше до колената, че и по-високо и ситнеше, размахваше ръце, щракаше с пръсти и се провикна с глас, по-ясен и по-висок от всички. Дочуха се гърмежи, ето че се изви и цветна ракета. Сватба се жени, казваха в такива случаи шегобийците.

– Ха да отидем да погледаме – покани барманът. – То се видя, че и тази неделя нямам клиенти.

Докато приближаваха, той поясни, че всеки дом, всяко семейство от града има имоти в околностите, а сега е пролет, тъкмо време за прекопаване и садене. Затова в празнични дни къщите се изпразват, това обаче не се отнася за квартала. Доказателство е и тази сватба.